

skriðkykt, sum stakk hana í andlitið, og tá ið hon skuldi hyggja seg um, hevði andlitið flutt seg og var aftur beint yvir henni. So stakk hon fingrarnar inn í munnin fyri at Ranla ikki skuldi hoyra hana gráta og siggja, hvussu bangin hon var. Í tí sama komu hendurnar á Ranlu til sjóndar tætt við andlitið. Tær hingu í leysari luft, og tær hildu á tí bláa silkibandinum. Beint eftir var bandið blivið til eina lykkju um hálsin á Jóhannu, og hon varð drigin upp í loft. Tá skriggjaði hon av allari makt: »Mamman! mamman!« og so vaknaði hon og græt og hikstraði og rópti eftir mammuni, til tantan kom berføtt og í náttkápu og uggaði hana.

Næsta dag, tá Jóhanna seinnapartin hevði veirð úti og spákað við Ingu, var tantan í barnahamariinum. Hon stóð mitt á gólvinum, ronk og høg og óðislig við hövðinum afturá og við ørmunum á kross yvir bringuna.

Jóhanna bleiv illa við. Hetta, at tantan hevði rætt seg í rygginum boðaði ikki frá góðum. Hon gekk altíð framboygd, tá ið hon ikki var í ringum lag, fyri at tað ikki skuldi siggjast, at hon var hægri enn eitt mannfólk.

»Hví stendur tú har?« spurdi Jóhanna vitin.

Lisa tanta harkaði, setti brillurnar uppá og hugdi stívt at Jóhannu.

»Hví hyggur tú so at mær?« Jóhanna royndi at siggja óvorðin út.

»Tað atlaskbandið, Ranla talaði um —« so kom ein harðlig harkan — »hevur tú als ikki sæð tað?«

»Tú segði jú sjálv at hon ikki hevði havt tað við sær.« Jóhanna fekk orðini galið í hálsin, og eyguni fuku yvir at kommoduni.

»Eg haldi vit hyggja eftir í skuffuni hjá tær.« Lisa tanta snaraði sær á hælunum, meðan Jóhanna leyp framvið henni og stillaði seg fyri við rygginum móti kommoduni.

»Tú skal ikki, tú skal ikki!« rópti hon og breiddi armarnar verjandi út framman fyri kommoduni.

»Hví ikki?«

»Nei, tí har er órudduligt, og tað dárar tær jú ikki!«

»Tvætl.« segði Lisa tanta og fýrði Jóhannu til viks. So togaði hon skuffuna út, tók bandið upp og helt tað upp fyri henni.

»Skitt!« segði Jóhanna korkareyð í andlitinum; hon kastaði við hövðinum og setti aðra tánna móti gólvinum, sum um hon ætlaði at bora fótin fastan.

»Ná, hvat sigur tú so?« spurdi tantan.

Jóhanna stóð sum fyrr og noyddi seg at gnisa.

»Jú, mamma tin verður glað, haldi eg, tá hon frættir, at tú fyrst hevur stolið og síðan logið.« helt Lisa tanta áfram.á

»Eg leggi einki í hatta kloddabandið.« segði Jóhanna og sló eftir bandstubbanum, sum tantan læt hanga fyri nösini á henni.

»Tín óvorðni ungi! Hoyrir tú, hvat tú hevur gjørt? Stolið og logið! Tær verstu av øllum teimum syndum, eitt barn kann gera!« Lisa tanta sló hana á fingrarnar.

Jóhanna setti í at stórgráta.

»Veitst tú, hvar tjóvar og lygnarar koma? Teir fara í Skansan, meðan teir liva, og eftir deyðan tekur Djevulin teir.

»Eg skal klaga teg fyri mammuna, skalt tú siggja!« Jóhanna hugdi eina løtu upp á tantuna við avlagaðum andliti, so blakaði hon seg skerflata í gólvið og spjalkaði og sparkaði, meðan hon brølaði.

»Nú kanst tú vera einsamall eina løtu og hugsa um hetta.« segði tantan. So fór hon út og læsti dyrnar eftir seg.

Jóhanna varð liggjandi á gólvinum. Brøl-

iniingu yvir í sáran grát og hikstran, sum liktist hanagali. Hon fekk ilt fyri bróstið og tað stakk og sleit í svølgði, men tað legði hon einki í. Bara hon kundi doyggja nú við tað sama, so kundi tantan hava tað so gott. Saniliga var hon øgiliga bangin fyri illabanni, sum skuldi taka hana, men kortini, so slapp hon tá frá at fara í Skansan, har tað vist var nógv verri enn hjá illamanni. Á, men bara mammann hevði verið heima, so var hetta ongantið hent. Hon hevði beinanvegin sagt, at hon hevði funnið bandið á gólvinum, men nú hevði hon ræðst Ranlu so illa, at hon hevði ikki torað, og Lisa tanta var eisini so illsint. Á, mamman, mamman, mamman! Bara mammann kom, so bleiv alt gott. Hon ætlaði beint at siga tað sjálv, so Lisa tanta fekk eina langa nes. — Til endan kendist tað, sum hevði hon grátið øll síni tár. Hon var so turr bæði innan og uttan, so turr og brennandi heit.

Gud viti, hvat tantan ætlaði at gera við hana. Tað bleiv vist nakað ræðuligt. Kanska hon skuldi á ráðstovuna, har sum full fólk komu inn, ella kanska í Skansan beinanvegin. Tí tá ið hon hevði verið óhoyrlig, hevði mammann flongt hana. Men hetta var nakað heilt annað. »Stolið og logið.« tók hon upp aftur fleiri ferðir.

Ja men so Lisa tanta? Hevði hon kanska ikki stolið og logið? Í gjár leyg hon fyri Ranlu og segði, at mammann bleiv burtur í fjúrtan dagar, og ein dagin herfyri hevði hon tikið hasa kringluna, sum var dottin niður úr kurvini hjá kakukonuni og hevði givið einum neyðardreingi hana. Og mamma hennara hevði ofta biðið Ingu lúgva, tá ið fólk komu, sum hon ikki legði í. Hví skuldi tað vera so ngov verri at hon gjørdi tað? Jú, hon visti tað nokk. Tað var, tí tey smáu børnini skuldu bliva til einglar, men tey vaksnu blivu bara til lomb og sovorðið. Tí máttu børnini vera so góð, so góð.

Tá tantan eina løtu seinni kom inn at siggja til Jóhannu, fann hon hana sovandi á gólvinum.

»Hon má tú vera eitt ræðuligt barn.« hugsaði hon, »sum kann taka hetta so lætt.« Men tá hon boygdi seg niður og lyfti hana upp og sá, hvussu reytt og upptýnað tað litla andlitið var við rukkaðum merkjum eftir kokosmáttuni, tykti henni kortini, tað var synd í henni.

Hon setti hana á fangið yviri við servantuna og vaskaði henni um andlit og hendur.

»Hoyr nú Jóhanna.« segði hon. »Nú skalt tú verða latin í klæðini, og so skalt tú fylgja mær til Ranlu. So skalt tú geva henni bandið, sig, at tú hevði tikið tað og bið hana um fyrigeving. Tað er tann einasti mátin at gera tað gott aftur uppá. Tá tú so biður hjartaliga til Gud, so fyrigevur hann tær kanska eisini.«

»Kann eg ikki sleppa frá at koma við?« segði Jóhanna. »Tú kann jú siga tað einsamøll.«

Men Lisa harkaði og hugdi höttandi at Jóhannu, so hon ikki vágaði at siga meir. Og harafturat hevði tantan klappað henni so vakurt á kjálkan, tá hon vaskaði henni, at Jóhanna vildi fegin vera góð genta.

Eina løtu eftir gekk Jóhanna undir liðini á tantuni og við einum litlum pakka í hondini oman eftir vegnum. Hon hugdi ikki upp eina einastu ferð og segði ikki eitt orð.

Uttan fyri eini elalítil hús í eini trongari smogu steðgaði tantan.

»Er tað ikki her Ranla sølukona býr?« spyrdi hon nakrar berbeintar ungar, sum sátu í teim opnu gøtum.

»Jú har.« segði tann størsti og peikaði aftur um seg inn í gangin. Lisa tanta og Jóhanna máttu gera seg smalar fyri at sleppa framvið.

Tantan bankaði á einar dyr beint fyri. Jóhanna kleimdi pakkann fast millum fingrarnar, meðan hon lurtaði eftir, um nakar kom. Svartar, undarligar stjørnur við einum ljósagulum prikki í mittuni dansaðu upp og niður fyri eygunum á henni, og hon hoyrði sitt egna hjarta banka.

»Hon svevur vist til middags.« segði ein barnarødd aftan fyri tær.

»Lat okkum bara fara avstað aftur.« bað Jóhanna og greip í sinari angist fast í kjólan hjá tantuni.

Lisa tanta bankaði einar tvær ferðir afturat, harðari enn fyrr. Tá einki svar kom, læt hon dyrnar upp og togaði Jóhannu við sær inn.

Jóhanna var lika við at skriggja hart. Hetta lága, smala rúmið var jú púra tað sama ræðuliga staðið, sum hon hevði droymt um. Skýmingin var har, tey buktuðu tingini, sum hingu niður eftir veggjum beint fyri, sáú út sum tær vátu ripurnar á steinum í dreyminum! Men tað varð bert eina løtu; so sá hon at tey buktutu tingini vóru frýnsarnir um tað sjalið, sum var fyri vindeygnum, og sum gjørdi at tað var skýming í stovuni. Beint undir vindeygnum á einari lágari langari kisti stóðu báðar kurvurnar hjá Ranlu við síðuna av einum rokki. Gólvið var stroytt við einara og sandi, og tað hoyrdist ein herð snorkan.

Jóhanna snaraði hövðinum eftir ljóðinum og sá yviri í krókinum á einari smalar song nakað svart innballað, sum lá afturá móti tí høga høvdalagnum.

»Har liggur Ranla og svevur.« hugsaði hon og helt seg tætt upp at tantuni.

»Vit biða eitt sindur, so vaknar hon.« segði tantan og harkaði hart.

»Her luktar illa.« teskaði Jóhanna. »Kom lat okkum fara avstað aftur!«

Tantan vildi seta parasollina frá sær við dyrnar. Í tí sama datt hann yvir enda og datt við larmi á gólvið.

Tá rørdi tað innballaða á seingini seg. Tveir armar fektuðust í luftini, eitt turrurklæði varð sligið til síðis og eitt høvð, sum lýsti so undarliga hvítt í hálvmyrkrinum, lyftist av koddanum.

»Er tað nakar?« spurdi Ranlusar hása rødd, og so sá Jóhanna týðiliga hennara brúnu nikkandi stóru, boygdu nös.

»Tað eru bara vit.« svaraði Lisa tanta, meðan hon tók Jóhannu í hondina og leiddi hana yvir at seingini. »Vit koma við bandinum, Ranla.«

Jóhanna stardi við stórum eygum. Sá Ranla soleiðis út, tá hon ikki var í kýsanum? Henda høga, nakra pannan, og hvítt hár skavað upp á skallan í ein spiskan topp.